

א ריכסינג תמוז

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

פרשת פנחס תשפ"ה // שנה ב' // גליון ל"ג

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

אור הבור

יום שני פרשת פנחס תשפ"ה

יש לעשות ככל יכולתנו, ואז הקב"ה יעזור לנו בגסים ונפלאות

נוראים ונפלאים בשבילך, אבל צריך להיות בבחינה שאתה עושה מצדך, מכל הצדדים, הכל, ואז הבורא ית"ש יארגן את השאר, את מה שאדם אינו יכול לעשות.

הבורא ית"ש אמר למשה רבינו ע"ה: "עלה על ההר וראה" מה שאתה יכול לראות". ואם תאמר שאנחנו צריכים להגיע לנסים ונפלאות? אל תדאג, "וראית". אני אראה לך אחר כך, אבל מצדך, אתה חייב לפעול כדי להיות ראוי ל"וראית". אתה תעשה "וראה", ואז תהיה ראוי ל"וראית!"

הבורא ית"ש כתב כאן יסוד אדיר שיש להפנים בתוך עצמו. הרבה פעמים, אדם זועק: "זה לא עובד!" זה קשה לו, זה בלתי אפשרי!

התשובה לכך היא: זה אכן קשה, זה אכן בלתי אפשרי - עשה מה שאתה יכול, ככל שאתה יכול, ואמר: "רבונו של עולם, אני עושה מה שאני יכול, אני עושה ככל שאני יכול!" והבורא

בפרשת השבוע, הקב"ה אמר למשה רבינו ע"ה: "עלה אל ההר העברים וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל". בפסוק אחר נאמר: "וראית אותה" - אתה תראה אותה. האור החיים הק' שואל, מה ההבדל בין שני הלשונות, הפסוק הראשון שאומר "וראה" והפסוק השני שאומר "וראית?"

האור החיים הק' עונה על כך ביסוד חזק. כדי ליכות לראות את ארץ ישראל, את כל ארץ ישראל מעבר לירדן, היו נחוצים ניסים ונפלאות! הבורא ית"ש אמר לו: "עשה כל מה שאתה יכול מצדך, ואז אראה לך."

הבורא ית"ש נמצא כאן כדי לעזור לך, הבורא ית"ש מוכן לעשות דברים

החלק הגשמי. מה אני יכול לעשות כדי להתקרב אל הקב"ה? מה אני יכול לעשות כדי להתקרב אל הקב"ה? זה ממתק את הדינים, הם נעשים מתוקים, הם נעשים נעימים, הדינים נעשים רחמים וחסד. אין מה להחזיר, כי כל הדינים נעשו רחמים וחסד.

ובזה הוא מסביר: "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל". אתם יודעים איך? "בקנאי את קנאתי בתוכם", פנחס קינא על החלק הקדוש של כל ישראל, את החלק של קירבתם אל הבורא ית"ש. הייתה מצב של, חלילה, התרחקות מקדושה, ניתוק מהבורא ית"ש, ופינחס בא והמתיק את הדינים. הוא הביא את זה לקנאת ה' צב-אות, הוא הביא את זה לקדושה.

הוא ממשיך: "לכן, אמור", אמור הקדוש ברוך הוא, "הנני נותן לו את בריתי שלום", שהיא שלום אמיתי. שלום פירושו שלמות.

על ידי התקרבות להבורא דרך קשיים, ממתקים את הדינים.

כל יהודי חייב לדעת זאת. כאשר, חלילה, אדם עובר קשיים, הוא סובל בחיים, יש כאב, יש קשיים, בין אדם למקום, בין אדם לחברו, ועם עצמו. מה רוצה הקב"ה? הבורא ית"ש רוצה לא רק לבטל את הדינים, אלא גם להמתיק אותם. כאשר אדם מתעורר, הוא מבקש מחילה בפני אחרים, הוא סולח לאחרים, הוא מתקן את תפילותיו ואת

ית"ש יעזור לך להמשיך. שם תמצא ניסים ונפלאות שלא בדרך הטבע.

אבל כאשר אדם מוותר ואומר, "אני לא יכול!" ומרים ידיים, הכלי חסר כדי שהברכה תחול בעולם הזה.

ישנם שני בחינות: "ביטול הדינים" ו"המתקת הדינים".

בפרשתו נאמר: "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי". הוא הסיר את חמתו של הקב"ה. בספר "אמת ליעקב" כתוב שיש מושג של "ביטול דינים" ויש גם מושג של "המתקת דינים".

"ביטול דינים" פירושו שכאשר יהודי, חלילה, סובל, והוא זועק אל הקב"ה שהיסורים כואב לו, והקב"ה, שהוא מקור הרחמים, מרחם עליו, והוא מסיר ממנו את הדינים ואת היסורים. אך זה לא מספיק, כי לפעמים זה יכול לחזור, שכן היסורים עדיין קיים, רק הקדוש ברוך הוא הסיר אותם, הוא לא הומתק, הוא לא בוטל מהשוש, שהדינים יהפכו לרחמים.

"המתקת הדינים" פירושה שכאשר, חלילה, יסורים בא על אדם, הוא לא חושב על היסורים, הוא לא חושב על עצמו. הוא חושב, איך היסורים בא על אדם? היסורים בא מהבורא ית"ש! מה הבורא ית"ש רוצה מאדם שסובל? הוא רוצה שהיהודי יהפוך לקנאי, יתחרט על חטאיו, יתקרב אל הבורא ית"ש. הבורא ית"ש רוצה שהוא יחשוב על החלק הרוחני במקום על

שיעשה מאמצים גדולים יקבל גמול, ייתנו לו בונוסים, זה יהיה רווחי לכולם.

כולם השקיעו מאמצים רבים. יש אנשים שאפילו ישנו במפעל בלילה כדי שלא יפספסו שום עבודה. אחרים עבדו שעות נוספות, עבדו בשבת, חלילה, וביום ראשון.

היהודי שסיפר את הסיפור הזה היה באותה תקופה בעיצומו של תהליך חזרה בתשובה. אחד הדברים שעליהם עבד היה להתפלל כל יום, שחרית, מנחה וערבית, ולהשתתף בשיעור כל ערב. הוא לא יכול היה להישאר עד מאוחר בעבודה כי היה צריך ללכת למנחה ולמעריב וללמוד אצל השיעור שלו. הוא הגיע קצת מאוחר בבוקר [כלומר, לא מאוחר מהרגיל, אבל הוא לא הגיע מוקדם יותר], כי היה צריך ללכת לשחרית. כששבת הגיעה, הוא לא הגיע בכלל. איך הוא יכול לעבוד בשבת, חלילה? הוא בעל תשובה!

בעל הבית קורא לו ושואל אותו מה קורה. כולם עובדים, כולם עושים את העבודה שלהם, כולם יודעים שאנחנו צריכים לסיים את ההזמנה בזמן, וכולם ירוויחו כסף נוסף. למה אתה לא עובד?

הוא אמר: אדוני בעל הבית! אתה יודע, חלה שינוי גדול בחיי, הוא חוזר בתשובה, יש לו שיעורים, יש לו התחייבויות. השבת מתקרבת, אנחנו לא יכולים! והוא מתחיל לתת דרשה מוסרית לבעל הבית, ואומר לו: גם אתה חייב לשמור שבת, וגם אתה חייב להיות בעל תשובה, וגם אתה חייב

לימודיו. הוא מתקן את מדותיו, הוא מתקן את יחסיו עם אחרים, מחשבותיו טהורות וקדושות, הוא חי במצב של התעלות כדי להתקרב לקב"ה, והדינים נעשים מתוקים ונעימים.

משמירת התורה אין מפסידים

יהודי סיפר סיפור מדהים, הממחיש היטב את הרעיון של מתיקת הדין כאשר אדם פועל למען הקב"ה.

הסיפור מסופר על ידי יהודי שהוא בעל תשובה:

לפני שהפך לבעל תשובה, הוא עבד במפעל מסוים, שבעליו למרבה הצער לא היה יהודי שומרי תורה ומצוות. כל הקבוצה הייתה חברה של אנשים, שלא שמרו את התורה והמצוות, רחמנא ליצלן.

יום אחד, הוכרז במפעל שחברה מסוימת הזמינה הזמנה גדולה, הזמנה ענקית. והוא קבע מועד שבו ההזמנה צריכה להיות מוכנה, שבו הוא צריך לקבל אותה. החברה התחייבה לעשות זאת.

הבעלים וכל המנהלים הלכו ואספו את כל העובדים, ואמרו להם שכל עבודה שניתן להניח בצד, שיניחו אותה בצד, ישקיעו את השעות, ישקיעו את המאמץ, כדי שיוכלו לסיים את ההזמנה שהזמין בזמן הנכון. והוא ישלם סכומים גדולים, וזה יכניס סכומים גדולים לעסק, וכל מי

מאותו יום, גם בעל הבית חזר בתשובה, והוא כתב שלטים ענקיים והודיע לכל העובדים: מעתה, לא נעבוד בשבת! הוא הבין את זה.

מסיפור זה עלינו ללמוד:

לעתים קרובות, אדם שמושך את דמו של הזולת, אינו מקפיד על שקרים, אינו מקפיד על גניבה, אינו מקפיד על רמאות, רמאות בעסקים, אינו מקפיד על בין אדם לחבירו, אינו מוותר דבר לאיש. כך הוא נוהג לעתים קרובות בעסקים, בין אם מדובר בעסקים בבית, בין אם מדובר בפרנסתו, בין אם מדובר בהמוסדות, בכל מקום שהוא - יהודי חייב להאמין באמונה פשוטה, בקשיים שבאים על אדם משום שהוא שומר תורה ומצוות, משום שהוא רוצה לגדל את ילדיו כיהודים, משום שהוא רוצה להיות בהידור בין אדם לחבירו, בין אדם למקום, כי הוא רוצה לקיים את התורה עם כל חומרותיה, הוא צריך לדעת שלעתים קרובות יש יסורים, נראה כאילו הוא מאבד, נראה כאילו הוא עובר תקופה קשה, נראה כאילו הוא מושפל, נראה כאילו הוא סובל מהפסד כספי, נראה כאילו הדברים משתבשים, חלילה. עלינו להאמין שהבורא שולח את הקשיים האלה. מה רצון ה' בכך? רצונו של ה', בכך הוא נתקרב אל הבורא ית"ש.

כן הוא הדבר לגבי החינוך. לעתים קרובות מאוד, יהודי מתקשה להתפרנס, הוא מתקשה בחינוך ילדיו, אנשים מתקשים ביהדות ילדיהם,

לדעת שהכל מנוהל על ידי הבורא! והוא הוסיף: דע לך שעבודה בשבת רק גורמת נזק, אין בה שום רווח, אין דבר כזה רווח מעבודה בשבת! כל העסק שאתה מדבר עליו, אתה עכשיו הולך להיות מיליונר גדול ממנו, דע לך, אתה יכול גם לאבד את העסק עצמו, כי אתה לא שומר שבת! זה מה שהוא אמר לבעל הבית שלו. כמובן, הבעל הבית לא לקח את זה ברצינות, אבל הוא נתן לו ללכת לדרכו.

שלושה חודשים לאחר מכן, כשהם היו קרובים מאוד לסיום הייצור הגדול כדי שיוכלו לשלוח אותו לבעל הבית, פתאום, יום אחד, היו רעשים חזקים, צעקות, ריצות והפכת דברים. כל העובדים התכנסו יחד ונאמר להם שבעל העסק האחר, שהזמין את כל ההזמנות הגדולות שעליהן הם עבדו כל כך קשה, נעשה משוגע. הוא היה שבור לחלוטין, אשתו נפטרה, הוא הפך מבודד, הוא לא היה מעוניין בכסף, הוא איבד את שפיותו לחלוטין. הוא מוכן לשלם את כל הנזקים, והוא ישלם על כל מה שעשה כאן, על כל מה שנעשה עבורו. אבל העבודה צריכה להיפסק, הוא לא צריך את כל העבודה.

בעל הבית של כאן, כמובן, שבור לחלוטין. החוזר בתשובה עוזב את העבודה באותו יום, הבעל הבית רץ אחריו, ואומר לו: כן, כן, מה אמרת לפני כמה חודשים? אוי, כמה צדקת, אוי, כמה צדקת! השבת טבע עלבונה! מעבודה בשבת, מחילול שבת, לא יכול להיות רווח!

ומזה הוא יכול להרוויח הרבה כסף. הוא חושב על עצמו, לא על הכבשים.

מנהיג ישראל חייב להיות ההפך הגמור, לחשוב רק על טובת כלל ישראל כולו כל היום. היכן אנו רואים את ההבדל? אם תתעורר סכנה, מה יעשה הרועה עם הכבשים? הוא ינטוש אותן ויברח. הוא לא ידאג לכבשים, הוא ידאג לעצמו, כדי שלא יהיה בסכנה. מנהיג ישראל חייב להיות מישוה שמוכן להקריב את עצמו למען הכלל ישראל. הוא לא ינטוש אותם בעת סכנה, אלא יכניס את עצמו לסכנה ולא יכניס את הכלל ישראל לסכנה. זה מה שמשה ביקש. "ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה". שהבורא לא ימנה לכלל ישראל מנהיג ישראל שינטוש אותם, שיחשוב רק על עצמו ולא על צאנו.

לכל יהודי יש ילדים, ולכל יהודי יש תלמידים ושכנים - לכולם יש השפעה. חשבו על זה, אנשים נפגשים ומדברים, אתם יכולים להיות משפיעים ואתם יכולים להיות מנהיגים לישראל, והם מדברים על אמונה, שמחה ושלוש. אתם מנהיגים, אתם מראים ליהודים שאכפת לכם מהם, שאתם מתעניינים בחייהם. אך טוב וחסד ואור תמיד, אמר, כן יהי רצון.

אנשים מתקשים בבית, יש כל כך הרבה צרות שאנשים מתקשים להתמודד איתן, ואדם אינו מבין שכל הצרות האלה הן חלק מהיסורים שהבורא ית"ש שלח, והכל-יכול רוצה שתתקרב אליו, שזה יביא יותר תורה, עבודה, ויראת שמים, יותר שמחה, יותר תשובה, כמובן לא בדרך של עצבות ומרה שחורה, הפירוש של תשובה היא, שכל מה שאתה עושה נכון, כל מילה שאתה אומר נכונה, זהו רצון ה'.

כל יהודי הוא משפיע שהושב רק על אחרים.

משה רבינו ע"ה אמר להקדוש ברוך הוא שכאשר הוא יעזוב את העולם הזה, הוא יודע שהוא לא יביא את כלל ישראל לארץ ישראל, אבל הוא מבקש מהקדוש ברוך הוא למנות מנהיג אחר לכלל ישראל, ואמר: "ולא יהיה עוד עדת ישראל כצאן אשר אין לכם רועה".

ה"כתב סופר" שואל, מה ההבדל בין רועה צאן למנהיג ישראל? רועה צאן אינו דואג כלל לטובת הצאן, הוא רק רוצה שהצאן יהיה שבע ובריא, לא כי אכפת לו מהצאן, אלא כי אכפת לו מפרנסתו. הוא רוצה להרוויח הרבה כסף מכל כבשה, הוא רוצה שהן יהיו בריאות ושבעות, שיהיה להן צמר טוב,

אזר לנתיבותי

תיקון חצות בזמנינו

שאלה: מדוע נראה שהחסידים אינם מקפידים על הענין הגדול לומר "תיקון חצות", לא במשך כל השנה, ואפילו שלא במשך ימי בין המצרים. מתי מנהג זה הופסק? ככל הידוע לנו, הוא מובא בהלכה, האריה"ק מקפיד מאוד על כך, ואנו מכירים סיפורים על תלמידי הבעל שם, תלמידי ההתם סופר, שהקפידו מאוד על אמירת תיקון חצות. הושקע בכך מאמץ רב, והוא מובא בכוונות גדולות בנגלה ובנסתר. מתי זה קרה?

התשובה לכך היא: המהר"ש מלובביץ', זכרנו לברכה, כבר אמר ש"תיקון חצות" נועד לחסידים גדולים. יתר על כן, מסופר שהרש"ב אמר שבאמצע, כאשר תיקון חצות נתקן, הוא נאמר ברבים, אך מאוחר יותר הוא נאמר רק ביחידות. הוא מביא עוד שהצמח צדק, זכרנו לברכה, אמר: יש לבכות ביחידות, ואז לצאת לעולם בשירה ובשמחה... בכל מקרה, אנו רואים שהחל להתמעט בהדרגה.

כעת, אנו מביאים מתוך הספר "תפארת חיים", שהוא מביא בשם הרה"ק רבי חיים מאיר ממגלניצה, זצוק"ל, שמישהו שאל אותו בזמנו, מדוע החסידים, שהם עוסקים תמיד בעבודת ה', אומרים הלל בשמחה רבה בליל פסח לאחר מעריב, כפי שכתוב בבית יוסף ובאר"י, והם עושים זאת בשמחה ובלהט עצומים, אך כאשר מדובר בעניין תיקון חצות, שגם עליו פסקו בית יוסף והאריז"ל, שיש לומר אותו ברצינות, החסידים אינם מקפידים על כך?

הוא השיב: כאשר רואים אדם מתחתן, והוא מלא בשמחה, זהו סדר העולם שכאשר אדם שמח כי יש לו שמחה, אפילו אנשים שיש להם קשיות לב כלפיו, או שיש להם צער מסוים, והם לא אוהבים אותו כל כך, אבל בשעת השמחה, כולם סולחים, והם

מצטרפים לשמחה, והם אוהבים אותו, והם מתקרבים אליו. כך היא הטבע. אולם, כאשר אדם נמצא באבל, כל אדם בעולם שאינו קרוב אליו לא יבוא אפילו לנחם אותו, ולא ישתתף בצער. רק אלה הקרובים אליו מאוד, שמרגישים באמת את צערן ואוהבים אותו באמת, יבואו לנחם אותו ולשתף אותו בצער.

כך גם, כביכול, לגבי הקב"ה. בעבר היה תיקון חצות פשוט, כך שהיהודים עשו אותו באמת, מתוך צער פנימי, ולכן יכלו להשתתף בצער הקדוש ברוך הוא, ואמרו תיקון חצות. אבל לומר תיקון חצות במילים בלבד, בלי להרגיש באמת את חורבן בית המקדש, בלי להרגיש את צער השכינה, לא חייבין לומר תיקון חצות.

הוא מביא משל נוסף: היה מלך שהיה באבל כבד כי בנו מת. המלך היה בצער נורא ובכאב נורא. מקורביו היו גם הם בצער נורא ובאבל, כי היו קרובים מאוד למלך ואהבו אותו מאוד, והעריכו אותו כל כך, עד שצער המלך היה כמו צערם שלהם. אולם, היה אחד ממקורביו הקרובים של המלך שלא הבין זאת, והוא העמיד פנים שהוא באבל, אך היה ברור שזה לא היה כנה. המלך כעס עליו מאוד ואמר: "לא רק שאתה לא מתאבל איתי, אתה גם לועג לי? אתה לא מתאבל? בסדר! זה לא השפיע עליך, אז אתה הולך לעשות מעצמך צחוק?"

כך גם הקב"ה. כאשר אדם אומר תיקון חצות ואינו באמת מתאבל על חורבן בית המקדש, הוא מבטל את מטרת תיקון חצות. מטרת תיקון חצות היא שהקב"ה יראה שבניו כאן בגלות באמת משתתפים בצער, בכל לבם, אך אם אדם רק אומר את המילים, חלילה, הקב"ה אומר: "לא די בכך שאתה לא מצטער מספיק, אתה עדיין אומר מילים כאלה, כאילו אתה מצטער כאילו משהו מפריע לך, כאשר זה לא מתחיל?"

בכל מקרה, מכיוון שאיננו רואים לומר את תיקון חצות כראוי, הפסקנו לומר אותה. מובן שכל מי שמרגיש באמת את הכאב של השכינה, שנקרע בגללה, ומרגיש באמת את הכאב של הגלות, יכול בהחלט לומר את תיקון חצות ביחידות. מה שאמרו תלמידי החתם סופר במשך שלושת השבועות בבית המדרש בתיקון חצות ברבים הוא מנהגם. אך כעת אנו מדברים על מנהג החסידים, שלא הוזכר שהם נהגו כך.

אכן, כק"ז, הגה"ק, בעמח"ס "ברכות שמים" מקאשוי, זצוק"ל, נהג לומר תיקון חצות בליל שישי עם התלמידי הישיבה, אך בסופו של דבר הפסיק לעשות זאת, ואז אמר שבשלושת השבועות הוא גם הפסיק לעשות זאת, והוא רק קרא אותו בליל תשעה באב, וגם זה הופסק בשנותיו המאוחרות. עבור עצמו, הוא נהג לעסוק בתיקון חצות, לא בכל לילה, אלא בזמנים מסוימים. נראה לי, בפשטות, שזו אותה ההסבר: הוא ראה שהדור לא בכה, וזה לא כאב, וזה לא קרע את הלב, ולכן הוא הרגיש שאין צורך בתיקון חצות. והוא הפסיק לעשות זאת.

בספר "זכור לאברהם" (מנהגי הרה"ק מתולדות אהרן זי"ע) מובא שהרה"ק האדמו"ר מתולדות אהרן, זצוק"ל, ניהל פעם דיון בנושא תיקון חצות, ואמר: בעבר, אנשים היו קמים בחצות, ואפילו אנשים פשוטים היו קמים בחצות ואומרים תיקון חצות, אך בבכי ובדמעות עצומות שזעזעו את השמים. אפילו האנשים הפשוטים,

ובוודאי היהודים החשובים, אמרו את תיקון חצות ברגישות עצומה. ובגלל זה, בתקופות קודמות, הודפס הספר שערי ציון, כדי שכולם יוכלו לומר את תיקון חצות עם כל התפילות. הוא אומר: האם "שערי ציון" מודפס בימינו? מי יש לו "שערי ציון" בביתו? מדוע? הוא ענה: כי בימים עברו, כשאנשים קמו בחצות, ליבם היה שבור, הם זכרו את הגלות המרה, את צער השכינה ואת צער של כלל ישראל, והיו בוכים, והלב היה שבור ומרוסק באמת למען הגאולה. אבל היום, למרבה הצער, בגלל גודל בלבול הדעת של הגלות, הלב התקשה, לא מרגישים צער אמיתי, ואפילו שכבר אומרים תיקון חצות, זה נאמר, מהשפתיים והחוצה, מילים ריקות, מי שאין לו את הרגשות והרצון הנכונים ואת הדרך הנכונה באמת לומר תיקון חצות, אנשים כאלה לא צריכים להגיד תיקון חצות.

זו הסיבה שחסידים אינם אומרים תיקון חצות. כי קיבלנו על עצמנו שצריך לומר אותו, לא רק לומר את המילים, אלא שזה צריך לבוא מהלב, וצריך לשקוע בו. כמובן, כל יהודי שיש לו את הרגישות ויכול להתחבר לזה אכן צריך לומר תיקון חצות, אבל אלה שאינם יכולים צריכים במקום זאת ללמוד ולהתפלל, לקרוא תהילים ולהיות מאושר, כדי שנוכל לעבוד את הקב"ה לפי יכולתנו ולפי השכל שלנו.

האדמו"רים מחב"ד נהגו לומר: בזמנים אלה, כאשר אי אפשר להתקרב להקב"ה באמצעות תיקון חצות, אפשר להתקרב להקב"ה על ידי לימוד ספרי חסידות, המעוררים ומחממים את הלב. מכיוון שהפעולה עושה את אותו הדבר, העיקר ב"תיקון חצות" הוא לעורר את הלב, אותו הדבר, שהלב לא מתעורר על ידי אמירת "תיקון חצות", יכול להתעורר על ידי לימוד ספרי חסידות, ספרי מוסר, המעוררים את הלב ומקרבים את האדם לה'. יהי רצון שכבר נזכה ליום שכולו טוב.

יכולים לשמוע תשובות בכל תחומי החיים על קו המערכת בכפתורים: 551

קול פנים מאירות:

שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים מאירות סיקסא שליט"א

צענטראלע נומער: 845-414-0076 | א"י: 072-370-

1823 | ענגלאנד: 0330-350-3190 | ארגענטינע:

5411-2152-7691 | אנטווערפן: 323-346-0673 |

מאנטריאל: 438-228-2500

לקבל הגליונות שלנו בכל שבוע, תפנו ל:

gilyonospm@gmail.com

מאמר הפרשה הזמורים

דברי תורה על פרשיות השבוע מכ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

פרשת פינחס תשפ"ה

יש לנו הכוחות

היה משכים ומעריב בבית הועד שלך, הוא היה מסדר את הספסלים, והוא פורס את המחצלאות, הואיל והוא שרתך בכל כחו, כדאי הוא שישמש את ישראל, שאינו מאבד שכרו, קח לך את יהושע בן נון, לקיים מה שנאמר נוצר תאנה יאכל פריה, ע"כ.

וביאור תיבות 'אשר רוח בו' מבאר באבן עזרא וז"ל: וכל איש חי יש בו רוח, (כלומר, וא"כ מה היחוס היתירה ביהושע?) רק הטעם כמו וחזקת והיית לאיש, עכ"ל. והספורני כתב: מוכן לקבל אור פני מלך חיים כענין ובלב כל חכם לב נתתי חכמה, עכ"ל.

הרי למדנו מה היה מעלת יהושע, שבתור כך זכה להיות מנהיג לישראל, ומעביר את הירדן, ומכניס לארץ ישראל,

וידבר משה אל ה' לאמר, יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר איש על העדה וגו', ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו וגו'. וצ"ב, מהו פירושן של 'איש אשר רוח בו'.

במדרש (ילקוט משלי כא) מצינו לשון נורא, שאי לאו מדרש כתבה, לא היו יכולין לאמר כדברים אלו בפיו: אוצר נחמד ושמן בנוה חכם, זה משה, וכסיל אדם יבלענו זה יהושע, שלא היה בן תורה והיו ישראל קורין אותו כסיל, ובשביל שהיה משרת משה זכה לירושתו שהיה מכבדו ופורס הסדין על הספסל ויושב תחת רגליו לפיכך אמר הקב"ה איני מקפח שכרך ועליו נאמר (משלי כז, יח) נוצר תאנה יאכל פריה, ע"כ. ובמדרש רבה (במדבר כא, יד) עוד מרבה במעלת יהושע, בזה"ל: יהושע הרבה שרתך, והרבה חלק לך כבוד, והוא

מעלתו היה: שכל מה שעשה, היה 'בכל כוחו', סידר הבית מדרש - בכל כוחו! שימש את רבו מבוקר עד ערב - בכל כוחו! ולכך זכה לגדולתו.

*

שאפשר לך:

והעני, עומד על מקומו, ונוטל מן שקו כף-יד מלא עם מחטים, ומתחיל לזרוק אחד אחד, עד שהגיע לצ"ט מחטים שזרקו כולם ממש בתוך הנקב הצר, ואמר העני למלך: עדיין לא גמרתי, והוא מתאמץ בכל כוחו, ונוטל את המחט האחרון, וזרקו בתוך נקב המחט. וכל המולה הרעשו ממופת שהראה להם.

העולם מספרים משל, למוסר השכל נורא. היה מלך, שהיה יושב בארמונו, וביקש לשבוע רצונו העזה, מהנאה שעדיין לא נהנה מעולם, אבל כל מה שרצה לעשות וליהנות ממנה, לא שבע תאוותו. לכן שלח לפרסם בחוצות, שכל מי שיראה דבר פלא למלך, שעדיין לא שבע עיני המלך, יתן המלך לאותו האיש אלפי דונר זהב!

ואכן המלך נהנה עד מאוד, ואמר למשרתיו: הביאו לעני זה האוצר של אלף דונרי זהב!

כשגתנו לו האלף דונרי זהב. אמר המלך למשרתיו: ועכשיו הכו את העני הלזה, מאה מכות נמרצות!

כמובן, באים מכל פינות ומחנות אנשים לרבבות, וכולם הראו את חכמתם, אחד על ידי חכמת הכישוף, אחד מחכמת המוזיקה, אחד מחכמת פיליזאפיה, וכדומה. אבל עדיין לא שבע תאוות המלך. לא ראה דבר שהפליא את רוחו, שיתן בעדה את האוצר שנידר.

אדוני המלך! - נפל העני ארצה בבכי ותחנונים - הרי הראיתי לך דבר שאף אחד מכל בני המדינה לא ראה מעולם, ומה בא בשכרה מאה מלקות?

אמר המלך: הוא הנותנת! אם יש לך כשרונות נעלות כל כך, איזה טפשות הוא להניחה בתוך שטותים כאלו, שאין לשום אחד ריוח מזה, היה לך ליקח את הכשרונות שלך, ולהניחה בדבר שיכולין

פתאום בא עני חולה נשען על מקלו, ועם שק על כתיפו, בגדיו היו פרומים ובלואים. והוא נעמד לפני אדון המלך, ואומר: אדוני המלך! יש לי מופת שעדיין לא ראה אדם מעולם! אבקש רשות להתייצב לפני הקהל ועדה להראותם את הפלא ומופת שלי!

המלך נעתר לבקשת העני האומלל. העני העמיד את מקלו במרכז הארמון,

מחויב בדבר, ברור שאני יכול! כי כל דבר אשר ציוה ה' אלקינו אותנו, יש בכוחנו לעשותו. זה יסוד אמיץ.

*

הגאון רבי חיים מבריסק זצ"ל אמר בשם אביו רבי יאשיע בער מבריסק זצ"ל, שיש שלשה אנשים שאינם יודעים מה כוחם. האב"ד, השוטר, והשור. האב"ד דמתא בא לחדר הקצב, וצועק עליו בקולות מאימות, אל תעשה כן, ואל תעשה כן, ואם תעשה כן אפרסם בכל העיר שלא יקנו אצלך בשר... והקצב נפחד ועושה כדבריו. אבל אין האב"ד יודע, שאם הקצב רוצה, יכול להכות עליו בסכינו, ולא ישאר אף עצם מעצמותיו שלם... אבל אין האב"ד יודע כוחותיו החלושות, וזה דבר טוב, כי כן יעמוד הדת על תילו.

השוטר של המשטרה, כשמצא אחד ששתה יותר מלימודו, נגד החוק, הוא מאיימו שיקחו במאסר עבור חטאו, והשיכור אומר לו: קח נא בקבוק אחד של יין, ותשארו לחירות, והשוטר מסכים לדבריו וחפשהו. אבל השוטר אינו יודע כוחותיו, שאם לא יסכים ליקח את הבקבוק, יציע לו השיכור סכום של הרבה מעות, ויוכל להתעשר.

השור, מתנהג מכל ילד קטן, כולם משעבדים לו, אבל אם היה השור יודע הפחד שיש לו לאדם ממנו, ואם הוא רוצה יכול בבעיטה אחת להמית ח"ו את מנהיגו, לא היה מניח לאף אחד להנהיגו, אבל

העם ליהנות ממנה, איזה 'תכל'ס'... לזה אתה חייב מאה מלקיות!

ובזה אפשר לבאר מעלות יהושע, הקב"ה ביקש לכלל ישראל, מנהיג, שלא רק יש לו כשרונות, יש לו מעלות, רק גם מי שיוודע מה שיעשה עם הכשרונות, עם המעלות, יודע במה להניח את כוחותיו.

*

איתא (גדה ל:) קודם שבא נשמה בתוך הגוף, קודם הלידה, **משביעין אותו תהי צדיק ואל תהי רשע**. וביארו בספרי החסידות, אי אפשר לאדם לומר: איני יכול, אין לי הכוחות, אין לי המוחות... וכדומה דברי עצלות ואמתלאות שוא, כי הקב"ה משביע את האדם, יש לך הכוחות, יש לך המוחות, רק צריכין לידע להשתמש עם הכוחות במקום הראוי, שתהי צדיק ואל תהי רשע.

*

על הפסוק **כי בצלם אלקים עשה את האדם**, איתא **בזוהר מאן דנפח מדיליה נפח**, ואמרו ז"ל **הוי דומה לו**, יש לנו כוחות אלקית, ורק צריכין להשתמש עמה. כלומר, בדברי חז"ל מודיע לנו הקב"ה, יש לנו כוחות בלתי מוגבל, אי אפשר לומר אמתלא "איני יכול!"

הנאווארדיקער זצ"ל אמר: איני חושב על שום דבר, אם אני יכול לעשותו, או לאו. רק אני חושב תמיד, אם אני מחויב בדבר לעשותו, או איני מחויב, שאם אני

שפעל בשמים ממעל, כבר רדף אחריה לעשותה.

מכיון שלא יודע את כוחותיו הוא מניח את כל אחד להנהיגו.

*

שאלו פעם את הגאון בעל **עונג יום טוב** צ"ל שיגדיר את יחודותו של הגאון בעל **האור שמח** צ"ל, אמר וגדרו: ידוע שלכל אדם יש לו כוחות גלויים, וכוחות נעלמות. הכוחות גלויים רואים יום יום, אבל כוחות הנעלמים נתגלה רק במצב של הכרח גמור, כגון בשעת שריפה, שמוכרח להציל את נפשו, אזי מתגלה כוחות נעלמות שאף לא ידע שיש לו. הגאון רבי מאיר שמחה צ"ל דלק אש אצלו בכל רגע ורגע...

ויכולין להגדיר בזה את כל הצדיקים, כל היראי ה', כולם חיו עם כוחותיהם הנעלמות כמו שדולק שריפה אצלם.

*

מסופר על רבי **זלמן'לע מווילנא** צ"ל אחיו של רבי **חיים מוואלאזין** צ"ל, היה לומד תורה הקדושה בהתמדה רבה, פעם אחת באמצע לימודו, הוצרך לעיין בתוך איזה ספר שהיה מונח בתוך ארגז הספרים. הוא הלך להארגז הספרים, וראה שמאן-דהוא הניח מלפני הארגז, תיבה כבד מאוד, ואי אפשר להגיע להספר שנצרך לו, ובכדי לטלטלו היה נצרך ג-ד בני אדם ביחד, לא היה בדרך האפשר לו לטלטלו, אבל הרי הוא היה צריך להספר

כך אמר הגר"ח מבריסק בשם אביו, וסיים דבריו ואמר: אבל כהיום נשתנו העתים, האב"ד כבר נתוודע כוחותיו החלשות, ולכן אינו אומר אף הגה להקצב... השוטר כבר נתוודע לו כוחותיו החזקות, לכן כבר בקש מעות הרבה בכדי לצאת חופשה. אבל **השוטר נשאר שור...**

אדם ביקר בל יבין נדמה לבהמות נדמו. האדם הוא יקר עד למאוד, אבל בל יבין, אינו מבין את כוחותיו היקרות, נדמה לבהמות, כמו השור שאינו יודע כוחותיו הנעלות, ומניח את עצמו להתנהג מכל ילד קטן, כן האדם, מניח את עצמו להתנהג מכל יצר הרע. אבל ידע נאמנה, שיש לו לאדם כוחות נעלות, כוחות שמימיים, ויש לו להתגבר על כל המנועים.

*

הרה"ק רבי **י"ב"א מאוסטרא ז"ע** היה אומר עה"כ **"ויהיו חייך תלויים לך מנגד"** כשתבוא לעוה"ב תמצא את כל החיות מהמצוות ומעשים טובים שעשית בחייך **"תלויים לך מנגד"**, וממה זה? מאשר **"זפחת יום וליילה ולא תאמין בחיך"** שלא תאמין בעצמך שעשית משהו נחת רוח לפניו ית"ש (בית דלי עמ' כט), עכלה"ק. צריכין להאמין בהכוחות שיש לנו, מה שפעל ועשה בשמירת עינים שלו, בעשיית חסד להזולת, במה שאינו מצער את הזולת, אם רק ידע את כוחותיו, ומה

ומשנה) **ושוויה גברא רבא** (עד שהיה לאדם גדול).

לעיין, ובלעדי לא היה אפשר להמשיך לימודו...

וגם מצינו באגדת חכמינו ז"ל (כתובות סב:): **ר"ע רעיא דבן כלבא שבויע הוה** (רבי עקיבא קודם שלמד תורה היה רועה צאנו של האיש שהיה מכונו 'בן כלבא שבויע') **חזיתיה ברתיא דהוה צניע ומעלי** (ראתה בתו של בן כלבא שבויע את רבי עקיבא שהיה צנוע וטוב) **אמרה ליה** (הבת לרבי עקיבא) **אי מקדשנא לך אזלת לבי רב** (אם אתקדש לך, האם תלך לישיבה ללמוד) **אמר לה** (רבי עקיבא) **אין** (אכן אלך ללמוד) **אי קדשא ליה בצינעה ושדרתיא** (נתקדשה לו בצינעה - שלא ידע מכך אביה - ושלחתו ללמוד תורה) **וכו', עיי"ש** אורך הסיפור. וצריכין להבין, וכי מפני שריש לקיש הבטיח, כבר האמין לו רבי יוחנן, וכן מכיון שרבי עקיבא הבטיחה לרחל אשתו כבר האמנתו, עד כדי כך להתחייב לדור ביחד בחופה וקידושין, מי יימר שיקיימו התנאים?

התירוץ לכך הוא, כי רבי יוחנן ראה דבר בריש לקיש, שאם הוא ליסטים הוא ראש ליסטים, הוא מניח את כל כוחותיו במה שהוא עושה, ובודאי אם יקבל על עצמו עול התורה, יקבלו בכל כוחותיו ויהיה רבן של ישראל, כמו שכך הוה, שנעשה ממנו ההייליגער רבי שמעון בן לקיש. ולכן לא היה יכול לקפוץ שנית לשפת הנהר, כי כבר הניח את כוחותיו בקבלת עול התורה, וכל כוחותיו ממש, שלא נשאר לו שמץ כוח לקפוץ שוב את הנהר.

וכזה ראה גם רחל בתוך רבי עקיבא בן יוסף, מכיון שכשהיה עם הארץ היה

הוא התחיל לחזור לעצמו מתוך דביקות עצומה את דברי חז"ל (עירובין נה). על הפסוק **לא בשמים הוא, וז"ל: לא בשמים הוא, ולא מעבר לים הוא, לא בשמים הוא, שאם בשמים הוא אתה צריך לעלות אחריה, ואם מעבר לים הוא, אתה צריך לעבור אחריה**, ע"כ. כך חזר בהתלהבות עצומה. עד שהתאזר בכוחותיו ולקח את התיבה וטלטלה ממקומה, ולקח את הספר. כי חי כבמצב של שריפה, והשתמש עם כוחותיו.

*

איתא בבבא מציעא (פד): **יומא חד הוה קא סחי ר' יוחנן בירדנא** (יום אחד היה רבי יוחנן רוחץ בנהר הירדן) **חזייה ריש לקיש** (ראה אותו ריש לקיש בזמן שהוא עוד היה לסטים, מעברו השני של הנהר) **ושוור לירדנא אבתריה** (דילג ריש לקיש את כל רוחב הנהר לעברו של רבי יוחנן) **אמר ליה** (רבי יוחנן) **חילך לאורייתא** (כוחך הרב, יפה הוא לסבול עול תורה) **אמר ליה** (ריש לקיש) **שופרך לנשי** (יופיך ראוי לנשים) **א"ל** (רבי יוחנן) **אי הדרת בך** (אם תחזור בתשובה) **יהיבנא לך אחותי דשפירא מינאי** (אתן לך את אחותי, שהיא יותר יפה ממני, לאשה) **קביל עליה** (קיבל ריש לקיש על עצמו לחזור בתשובה) **בעי למיהדר לאתווי מאניה** (רצה ריש לקיש לדלג בחזרה את הנהר כדי לקחת משם את בגדיו) **ולא מצי** (לא הצליח לחזור בקפיצה, כי מיד שקיבל עליו עול תורה, תשש כוחו) **הדר אקרייה ואתנייה** (לימד אותו רבי יוחנן מקרא

התוספות, ארבע חלקי שו"ע, צריכין רק לחיות כמצב של דליקת אש, בבחינת בכל כוחו.

*

האחים הקדושים והטהורים, הרה"ק רבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זצ"ל, ואחיו בעל ההפלאה זצ"ל, למדו ביחד בהתמדה רבה, והתנו ביניהם, שלא ילכו לישן, רק ילמדו עד שנרדמו מתוך הלימוד. פעם הרגיש ההפלאה שאינו יכול להמשיך בהלימוד, ונרדם, ולקח כר והניח תחת ראשו, וכך נרדם מתוך קדושה וטהרה. הגעיר עליו הרבי ר' שמעלקא: אחי מה אתה נרדם? אמר לו ההפלאה: כי עיף ויגע אנכי! אמר לו הרבי ר' שמעלקא: אבל ראה נא שעדיין היה לך כוחות והעת לקחת כר להניח תחת ראשך, ובעת כזה היה לך להמשיך ללמוד!

*

עומד עכשיו על הפרק, גזירת החינוך בכל העולם, גזירת גיוס בנים ובנות בארץ ישראל, ויש בערי ישראל פירצות שונות, וצריכין למחות ולהתריע כנגד זה. נשמע לפעמים אמתלא: "איני יכול!". זה אינו שוה כלום בעת כזאת. זה טענת היצר הרע, לומר "איני יכול". צריכין לאזר כל הכוחות ולעשות כל מה שיש לאל ידינו לעשות למחות ולעכב את הפורעניות.

*

אומר, מי יתן לי תלמוד חכם ואנשכנו כחמור, ולמה דווקא כחמור, ולא סגי ליה לומר 'ככלב'? רק נשיכת חמור משבר אף העצם, וזה מראה ששנאתו לתלמידי חכמים היה בכל כוחו, וכן כל דבר היה עושה ומניח את כל כוחותיו בזה. לכך אמרה רחל, נשא אלי, ותשב ללמוד, כי אתה תצליח כי יש לך הבחינה של 'בכל כוחו', ותניח את כל כוחותיך בהתורה, ובודאי תצליח, כי זה המפתח של ההצלחה.

*

אחד מגדולי בעלי תשובה בדורינו סיפר ה'מעשה שלו', מה הצליח עליו שיעשה תשובה? כי הלך ללמוד את חכמות 'קאראדי', דהיינו כיצד יכולין בכף היד לשבור אבנים קשים. ולמדו שם, כי החכמה הוא, שיכולין לצמצם את כל כח הרוח (הענערדזשי) של כל הגוף, מצפורני הרגל עד שער הראש, ולהניח כל הכוחות בתוך כף היד, ואז יש לו כוחות כאלו אף לשבור ולבקע אבנים קשים. כשמוע יסוד זה, חשב בלבו, אם יש לו לאדם כוחות עצומות כזה, למה יניח את הכוחות בתוך הכף, בתוך שטותים? מוטב להניח את כל הכוחות בתוך המוח, ולפעול דברים טובים להעולם, וזה הכריעו לשוב בתשובה שלימה.

סיפור זה, צריך לעורר לבבינו, יש לאל ידינו לקחת את כל כוחותינו המגושמים, ולהניחו בתוך רוחניות. כל בעה"ב יכול לדעת את כל הש"ס עם

הזמן. כל רודמיה השגוה בין המצרים, עכשיו בשבועות אלו של בין המצרים, שיש לו לעשיו קצת שליטה על כלל ישראל, יכולין להציל את נפשותינו מידי, על ידי שנהיה בבחינת 'רודף', בכל הכוחות, אז 'השיגוה' נשיג את כל ההשגות, רק צריכין לרצון אמיתי.

*

פעם באסיפת הרבנים, שהיו צריכין לפעול דברים נחוצים לטובת כלל ישראל, והיו מאלה נחלשים שטענו, וכי מה כבר יוכלו לפעול? פתח רבי מאיר שפירא זצ"ל ראש ישיבת חכמי לובלין, ואמר: כשבתיה בת פרעה השליך את אמתה לקחת את התיבה שבה מונח משה רבינו בהנהר, אמרו ז"ל כי בדרך הטבע לא היה אפשר לה לקחת את התיבה, ונעשה נס ונשתרבבה אמתה הרבה אמות. וצריכין להבין מה היתה בדעתה בעת ששלחה את אמתה, הלוא יודעת כי לא תוכל להגעת. אך התירוץ הוא: **כשצריכין לעשות פעולות הצלה, אין עושין חשבונות, רק עושין!**

*

בשעה שיעקב אבינו הגיע לחרן, וראה השלשה עדרי צאן והרועים יושבין, והוא שאלם על מה הם מצפין, והם ענו אותו שהאבן כבד מאוד. לכאורה, יעקב אבינו וודאי הבין מגודל האבן את כובדו, ומה היה שואלם למה הם יושבים. וי"ל, כי אמת הוא שהאבן כבד, אבל על מה אתם יושבין בידים חובקות?! כבר נסיתם אם אתם יכולים?! אין המהלך לומר "איני

אחד הגיד לי בשם אחד מאדמור"י וויזשניץ, שאמר לפרש דברי המשנה, שמונה וסופר הסימנים והמצב שיהיה בעקבותא דמשיחא, ואחר כך סיים המשנה, **"אין לנו להישען אלא על אבינו שבשמים"**, אומר הרבי: זה גם כן מהנסיגות של עקבותא דמשיחא, לומר שאין לנו להישען אלא על אבינו שבשמים. אמנם בוודאי צריכין להישען על אבינו שבשמים, צריכין לדעת שאין לנו הכוחות והסייעתא דשמיא כמו הצדיקים מדור הקודם. אבל לומר "אין לנו", אין לנו שום כוחות, מה אנו כבר יכולין? "איני יכול!", זה כבר עצת היצר. כי יש לנו הכוחות של אברהם אבינו, של משה רבינו, ולזה ציווה הש"ת למשה שיקח את יהושע בן נון למנהיג הדור, כי זה צריכין אנו לידע, כי יש לנו הבחינה של "בכל כוחו".

*

אחד מן האדמור"ים שניצל מגזירת היטלער ימ"ש, ונשאר בחיים אחר השואה הנורא, ביקש פעם אחד מחסידיו, שיעשה לו איזה טובה. אמר לו החסיד: **אנסה לעשות!** אמר לו הרבי: אוי, קודם המלחמה, לא היה בכוחי אף להגביה ב' בקבוקים בפעם אחת, הייתי חלוש בטבע, אבל בשעת המלחמה הגבהתי משאות כבדות עד למאוד, כי רציתי לחיות, וכשרוצין לחיות, יכולין, ואין צריכין לנסות. כמו כן, אם האדם יודע, שצריך להיות לו האמונה, הכוחות, ההתגברות להציל את חייו, יש לו הכוחות. אנו גם כן צריכין להציל נשמתינו, מן נסיגות ופגעי

וברכו את הברכה המיוחדת לכך, וכולם עמדו באימה וביראה, בפחד באימה ורתת, כי נאפאליאן היה איש גאה ובעל קפדנא.

יכול" ולישב בידים חובקות, צריכין עכ"פ לנסות אם אתה יכול.

*

הקיסר נאפאליאן היה בעל קומה נמוך, וכולם יראו ממנו, הוא הביט בעינים בוחנות, ופתאום ראה הקיסר כי איש יהודי צוחק מן הצד, על אתר לא הגיב כלום. אבל בהגיע לארמונו למנוחה ולנחלה, שלח לקרוא את אותו יהודי. היהודי בא לארמון המלך, והמלך שאל בכעס: למה צחקת ממני? לא רצה היהודי לגלות לו. אמר לו המלך: אם אינך אומר לי טעם הצחוק, אחת דתו להמית!

בשעה שבישר הקב"ה את אברהם אבינו ע"ה שיהיה לו בנים, אמר לו הבט השמימה וספור את הכוכבים אם תוכל לספור, **כה יהיה זרעך**. כמו שאי אפשר לספור את הכוכבים כמו כן לא יספר בניך מרוב. ולכאורה צריך להבין, הקב"ה רוצה לבשר לו שיהיה לו הרבה בנים עד שלא יספר מרוב, א"כ למה היה צריך לומר לו כהקדמה, ספור הכוכבים, הרבוש"ע ידע שלא יהיה אפשר לו לספור.

היהודי היה פיקח עצום, אומר לו: ממה נפשך, אם אגלה לך הטעם, תהרג אותי, ואם לא אגלה לך הטעם, גם כן תהרג אותי, מוטב שתהרג אותי מתוך שתיקה! נדלק בתוך הקיסר את הסקרנות, ובתוך הדילמה ויתר לו: כן, לא אעשה לך דבר אך תגלה לי טעם הצחוק!

אך המסר מזה הוא: שהקב"ה לימד לו, כמו שאתה יודע שאי אפשר לספור הכוכבים, מכל מקום נסית לסופרה, ולא אמרת, "איני יכול לסופרה מרוב" רק התחלת לספור, עד שראתה שאכן אין יכולים - כה יהיה זרעך! כלל ישראל בני אברהם יצחק ויעקב יהיה להם כח זה, שעכ"פ יעשו ככל מה שהם יכולים, ולא יתנצלו באמתלאות של "איני יכול".

*

אמר לו אותו יהודי: בעירי יש נער אחד, שרועה בהמות גסות, ובכל יום הוא מנהיג בתוך העיר עדר גדול של שוורים חמורים, ושאר סוגי בהמות, ומעולם תמהתי, הלוא הנער הוא חלוש מאוד כנגד הבהמות הגדולות הללו, למה הם הולכין אחריו ולא מכין אותו מנה אחת אפים!? אבל כשראיתי האיך שאתה כל כך פיצקילע, נמוך קומה, ויש לך סביבותיך משרתים בעלי גבוה קומה, גיבורי כח, וכולם רועדים מהגה פיה, וממבט עיניך, אז הבנתי הדבר, ולכך צחקתי! שאלו המלך:

באחד הנסיעות של הקיסר נאפאליאן הידוע, הגיע לאיזה עיר, וכל אנשי העיר יצאו לקראתו לקבל פני המלך. גם קהילה היהודית יצא לקבל פני המלך, וכדאמרו ז"ל (ברכות ט:): לעולם ישתדל אדם לרוץ לקראת מלכי ישראל, ואפילו לקראת מלכי אומות העולם, שאם יזכה יבחינו וכו',

ודודו משה, וגם היה לו מלעיגים שהלעיגו עליו, ראיתם בן פוטי זה וכו', אבל לא הסתכל על כל זה, רק התגבר, וקיבץ כל כוחותיו לעשות מה שראה שהוא הנכון, כי היה לו הבחינה של 'כל כוחו' להשתדל לעשות ולא לומר 'איני יכול' זה היה כוחו. גם בכוחו יש לחנך צאצאיו בגלות וזמן הזה, יכולין לבטל גזירות רעות, אנו יכולין להתגבר על תאוות ונסיגות קשות, שהיצר הרע מנסה בכל תכסוסי מלחמה להתגבר עלינו, יש בכוחנו להתגבר עליו! יכולין להיות למעלה למעלה אף בתוך נסיגות הקשות, יכולין להציל החינוך, להציל העיר, להציל העולם.

השי"ת יעזור שנהיה לנו היישוב הדעת דקדושה, המנוחה דקדושה, בני חיי ומזוני רוחי, סייעתא דשמיא, רפואות וישועות, זיווגים הגונים, ונהיה בדומה לו, מה הוא רחום אף אתה רחום, לעבדו באמת ובלבב שלם, באמונה פשוטה, מתוך שמחה וששון, אך טוב וחסד לכלל ישראל, ויתהפכו הימים לששון ולשמחה ולמועדים טובים, ונזכה לביאת גואל צדק במהרה דידן, אמן.

(נאמרה בסעודת שלישית תשע"ט)

ומה אכן התירוץ? אמר לו היהודי: כי אם אכן כל משרתיך היו יודעין שכולם בדעה אחת למען אותך תחת כפות רגליהם, כבר לא הייתי בין החיים... אבל כולם מתיראין כי כולם אוהבים אותך, ורק הוא רוצה לראותך חסר הראש, על כן לא מגלה מחשבות לבו. וכן הוא בעדר הרועה בעירי, שכל הבהמות מתיראין משאר הבהמות.

ולענינינו, לפעמים חושב האדם, חבירי אכן יכול להתפלל, ללמוד, ולעבוד השי"ת, אבל אין לי הכוחות. אבל אם היה כל אחד יודע שכולנו יכולין, היו הרבה מאוד משיגין, היו מקרבין הגאולה יותר ויותר, יש לנו טעות מוחלטת.

*

הרה"ק בעל **בני יששכר** זצ"ל כתב בפרשתו: **פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן**, יש לדקדק על הנאמר ב' פעמים **'בן'**. וי"ל, כי איתא בריש אורח חיים, **'ולא ייבוש מפני המלעיגין עליו'**. יש כאן ב' לשונות, **'בושה'** ו**'מלעיגין'**. **'לעג'** הוא אז כשמבזין אותו על שעושה דבר שאינו מתאים לו. ו**'בושה'** הוא כשעושה דבר בפני גדולים ממנו. ולפנחס היה כאן ב' בחינות, כי היה בוש, כי עמדו שם אביו אלעזר, זקיני אהרן,

קול פנים מאירות

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

ארה"ב: 845-414-0076 / **ענגלאנד:** 330-350-3190 // **ארה"ק:** 0-72-370

1823 / **ארגנטינה:** 5411-2152-7691 // **אוסטריה:** 323-346-0673

לִקְבֹּל הַגְּלִיץ וְשֶׁאֵר גְּלִיזוֹת מִהַמְּעֶרְכַּת יַפֵּן: gilyonospm@gmail.com

